

Antikomunizmus I. – ozbrojený odpor nutný

Mário Vadás a Christopher Check

17. augusta 2019 ✚ Cirkev ✚ Revolúcia a kontrarevolúcia

Najväčšia materiálna aj duchovná katastrofa, ktorá postihla v minulom storočí ľudstvo, bol komunizmus. V dobe, keď ešte nebol zakorenený v mysliach obyvateľstva a neuzurpoval si absolútnu moc, povstal voči nemu militantný odpor, o ktorom Vás oboznámime v troch článkoch pojednávajúcich o ruskej, španielskej a maďarskej kontrarevolúcii.

Zdroj: wikipedia.com

Ruský odpor voči komunizmu

Po prevrate bolševikov v Rusku sa sformovalo kontrarevolučné hnutie, ktorého meno si história zapamätá ako „Biele hnutie“. Názov sa vytvoril ako protiklad k červenej armáde, vojenské oddiely sa nazývali biela armáda, resp. **bielogvardejci**. Toto hnutie sa sformovalo ako reakčný odpor voči bolševickej revolúcii, pričom nezahŕňalo iba stúpcov obnovenia monarchie, aj keď ich bola väčšina, ale aj republikánov, nacionalistov, umiernených socialistov, a malo aj podporu pravoslávnej cirkvi.

Hnutie sa vyznačovalo striktným odmietaním kompromisu s vládnucim režimom, bolo to politicko – vojenské hnutie, ktoré si kládlo za cieľ úplné zničenie bolševikov. Bolo silne nacionalisticko orientované, nepripúšťalo rôzne separatistické snahy. Nebolo postavené na silnom vodcovi alebo skupine, vznikalo skôr spontánne a na svoju škodu nebolo schopné medzi sebou efektívne komunikovať a strategicky postupovať.

Základ armády bieleho hnutia sa sformoval z bývalej cárskej armády v roku 1918. Medzi hlavných predstaviteľov velenia patrili admirál A. V. Kolčak, generáli A. I. Denikin, N. N. Judenič, F. P. Wrangel. Bielogvardejci bojovali proti červenej armáde do roku 1920, v niektorých oblastiach do roku 1922, pričom si postupne získavali podporu zo zahraničia.

Bojovalo sa na troch frontoch: južnom, severnom a sibírskom. Významnú časť Sibírskej oblasti a južného Ruska zabrali bielogvardejci, a vytvorili dočasné vojenské diktatúry. Avšak pri postupe do vnútrozemia sa

prejavili veľké slabiny bieleho hnutia: zlá komunikácia medzi jednotlivými vojskami, slabšia vyzbrojenosť armády a niekoľkonásobne menšia početnosť oproti červenej armáde. Taktiež slabnúca finančná podpora zo zahraničia a ideové rozpory v kontrarevolučnom hnutí (monarchisti vedľa socialistov) nakoniec viedli k postupnej porážke.

Červená armáda upevnila vedúcu úlohu komunistickej strany v krajine, nastolila teror, a uvrhla svoju vlasť do područia tyranov na dlhé desaťročia. Vnútna vzburá voči režimu sa v Sovietskom zväze už nikdy nezopakovala. Vedenie bielogvardejcov sa stiahlo do exilu. Niektorí sa vrátili počas druhej svetovej vojny, aby bojovali v tzv. „Veľkej vlasteneckej vojne“, pričom mnohí boli následne pozatváraní a poslaní na Sibír, ktorý bol v protibolševickej vojne paradoxne ich hlavným útočiskom.

Zdroj: wikipedia.com

Španielka občianska vojna - Alcazar

Christopher Check

Ak Američania (alebo Európania, pozn. prekl.) o španielskej občianskej vojne niečo vedia, je to len skrze propagandistický Hemingwayov román Komu zvoní do hrobu, alebo skrze Picassovu chaotickú (a priznajme že aj odpudivú) Guernicu. Teda vedia asi toto: utlačaná robotnícka trieda, sama seba zovúca republikáni, povstala proti tyranskej aristokracii spriahnutej s Rímskokatolíckou cirkvou. Ľudová revolúcia bola brutálne potlačená fašistickým vojenským diktátorom, menom Francisco Franco, ktorý bol len bábkou nemeckého nacistického režimu. Celé to bolo len skúška pre nastupujúcu nacistickú tyraniiu. Desaťročia po vojne vládol diktátor krajine ocelovou päťou, ohrozoval životy občanov a potláčal individuálne slobody.

Pravda o španielskej vojne však je, že išlo o mimoriadne diabolský teror, ktorý zachvátil Španielsko a viedol vojnu proti Rímskokatolíckej Cirkvi a jej veriacim. Bolo to obdobie najväčšieho masakru kléru od Francúzskej revolúcie, ktorú svojim rozsahom dokonca prekonal. Bola to vojna o oslobodenia Španielska od Cirkvi a o jeho zotročenie marxistickou krutovládou. Obrancovia tradície, poriadku a kresťanstva vojnu nakoniec vyhrali a v nasledujúcich dekádach sa krajina tešila prosperite, vitalite a kultúrnemu rozkvetu, o

ktorom Hugh Thomas (nebol to žiadny katolícky propagandista) povedal: „Katolícka cirkev prenikala každou stránkou španielskej kultúry.”

Vojna bola tiež príležitosťou pre veľké skutky katolíckeho heroizmu a každého 27. septembra si pripomíname jeden z nich a ctíme si hrdinov, ktorí ho vykonali. Je to výročie obliehania toledského Alcazaru.

Kastílskej širej roviny dominuje prastaré mesto Toledo, ktoré leží 40 km od Madridu. V najvyššom bode mesta stojí pevnosť Alcazar, ktorú postavil rímsky a nemecký cisár Karol V. a ktorá od roku 1887 hostila vojenskú akadémiu. V júli 1936, pod vedením generála Franca povstali nacionalisti, spolu s katolíckmi a tradicionalistami proti surovej marxistickej vláde. V okamihu povstania bola väčšina kadetov Alcazaru na prázdninách a v pevnosti zostal len personál pod velením už zostarnutého plukovníka Jose Moscarda. Moscardó bol zbožný katolík a vynikajúci dôstojník, ale nie dosť dôležitý, aby o povstaní vopred vedel. Keď v rozhlase počul správy o Francovej invázií, odcestoval ihneď do Madridu, aby sa tam poradil s dôveryhodnými dôstojníkmi. Keď mu odhalili plány prevratu, bez váhania sa pridal a ponáhlal sa späť do Toleda, aby zaistil neďalekú fabriku na muníciu pre národné sily. Jeho rýchly, rozhodný a uvážlivý zásah mal už čoskoro priniesť svoje plody. Spolu so skupinou toledských dôstojníkov sa 19. júla zúčastnil v Alcazare omše, poslednej na nasledujúcich 54 dní. Madridské ministerstvo vojny Moscarda kontaktovalo a prikázalo mu vydať všetky zbrane z alcazarskej zbrojnice. Aby získal čas, vyžiadal si rozkaz písomne. Členovia toledskej národnej gardy a ich rodiny prúdili z mesta do pevnosti, kde hľadali útočisko, takže sa za krátky čas v pevnosti zozbieralo asi 1100 mužov, prisahajúcich vernosť Španielsku a Cirkvi a spolu s nimi asi 700 žien a detí. Z blízkej továrne na náboje prišiel konvoj so 700 000 dávkami streliva. Presne včas. Keď sa prázdne autá vracali doručiac poslednú várku munície, pevnosť obklúčil republikánsky generál Jose Riquelme v čele troch tisícok mužov a požadoval je vydanie. Nikto z katolíckych obrancov ponuku opustiť Alcazar nevyužil.

Moscardó Riquelmemu odkázal: „Pretože milujem Španielsko a dôverujem generálovi Francovi, nevzdám sa. Okrem toho, by bolo nečestné vydať zbrane gentlemanov marxistickej zberbe!” Svojim ľuďom Moscardó vysvetlil, že Franco už je na ceste a z juhu sa náhli obliehaným na pomoc. Mali dostatočné zásoby jedla a vody a vďaka jeho bystrému úsudku aj dosť munície. Jediné čo nemali bol kňaz. V priebehu pár týždňov sa počet obliehajúcich zdvihol na 15000. Na pevnosť neprestajne útočilo delostrelectvo a guľometná paľba zasypávala nádvorie, ale obrancovia za štyri metre hrubými múrmi kládli rozhodný odpor.

Zdroj: wikipedia.com

Komunistická milícia sa usilovala zastrašiť obrancov neprestajným chľením blasfémii a ohrozovaním ich rodín, ktoré zostali v meste. Niekoľko republikánskych vojakov privlieklo z toledskej katedrály drahocennú

sochu Nášho Pána a začali ju rúbať sekerami. Potom rozložili vatru a sochu hodili na oheň. Ostrostrelci z pevnosti však lotrov jedného po druhom postrieľali, takže ich telá popadali do ohňa a zhoreli spolu so sochou, ktorú chceli znesvätiť. Komunistické komando sa pomstilo s diabolskou zúrivosťou a svoju zlosť si vyliali na katedrále. Zničili Bibliu, ktorá patrila Svätému Ludovítovi a kruto utýrali 105 kňazov a rehoľníkov z Toleda a Madridu. Narýchlo zostavené komisie, po stalinskom vzore zvané checas, zatýkali civilistov a zastráňovali ich pri výsluchoch.

Ráno, vo štvrtok 23. júla získali skutočný poklad. Zajali Luisa, syna plukovníka Moscarda. Veliteľ toledskej checy, právnik Candido Cabello, vycítil šancu získať pevnosť. O desiatej telefonoval Moscardóvi, predstavil sa a povedal: „Si zodpovedný za všetky zločiny a všetko, čo sa deje v Toledu. Dávam ti desať minút, aby si vydal Alcazar. Ak nevydáš, zatrelím tvojho syna, ktorý tu pri mne stojí.”

„Verím ti,” odpovedal pokojne Moscardó.

„A aby si videl, že je to pravda,” pokračoval Cabello, „nech sa s tebou porozpráva.” A dal Luisovi telefón.

„Otec?”

„Čo sa deje chlapče?”

„Nič zvláštne,” povedal Luis. „Hovorila, že ma zastrelia, ak sa Alcazar nevzdá. Ale neboj sa o mňa.”

„Ak je to tak,” odvetil Moscardó, „poruč dušu Bohu, zvolaj Viva España! a zomri ako hrdina. Zbohom synak, bozkávam ťa.”

„Zbohom otec, aj ja ťa bozkávam.”

Keď bol Cabello opäť na telefóne, Moscardó povedal: „môžeš na tých desať minút zabudnúť. Alcazar sa nikdy nevzdá!” Cabello tresol slúchadlom. Otočil sa k republikánskej milícií a povedal, „Robte s ním čo chcete.” Luisa Moscarda odviekli von. V pevnosti stáli dôstojníci v nemom údive, neschopní utešiť svojho statočného vodcu. Luisa Moscarda zabili, ale až o mesiac neskôr. Obliehanie pokračovalo, republikánski vojaci kopali pod hradom tunely a plnili ich dynamitom, aby mohli vyhodiť múry do vzduchu náložami. Bývalý Moscardóv kolega z akadémie, ktorý teraz stál na komunistickej strane, dostal pokyn presvedčiť ho, aby vydal Alcazar. Zaviazali mu oči a priviedli ho až do veliteľovej pracovne. Major Vincete Rojo s obdivom hľadel na svojho bývalého veliteľa, ktorého katolícke srdce zostalo pevné a neochvejné. „Môžem pre vás niečo urobiť?” spýtal sa nakoniec. „Pošlite nám kňaza, nič iné od vás nechceme.”

Kňaz, ktorého poslali bol toho druhu, ktorý dnes nazývame „progresivista“. Kanonik Enrique Vasquez Camarasa žil s komunistami v mieri a tešil sa ich ochrane. Vymenil si s komunistami v prvej línii pozdrav zdvihnutou zovretou pästou, kráčal do Alcazaru so špeciálnou úlohou. Presvedčiť obliehaných, aby sa vzdali. „Požiadali sme o Vás otče, aby ste nás vyspovedali a odslúžili nám obetu svätej omše,” povedal mu Moscardó. Ten však obrancov v kázni prísne pokarhal. Obliehaným sa povážlivo znížili zásoby, museli zjesť kone a živili sa už len jačmennou kašou. Dve tehotné ženy, ktoré sa uchýlili do pevnosti, priviedli na svet deti. Všetky ženy z pevnosti však kňazovi rozhodne povedali, že neodídu a radšej padnú po boku svojich mužov. Po udelení generálneho rozhrešenia a distribúcií svätého prijímania sa otec Camarasa ticho vyparil.

Republikáni nakoniec odpálili niekoľko ton dynamitu a vyvrátili tak pevnostný múr. Tesne pred tým, ako zavelili útok, presne o jedenástej hodine trubač z Alcazaru, pätnásťročný chlapec, signalizoval príchod Francovej armády. Franco oslobodil obliehaných 27. septembra 1936, krvavý bratrovražedný boj však pokračoval ešte tri roky.

Španielska občianska vojna nebola ničím iným, ako dokorán otvorenými pekelnými bránami. 7000 kňazov a rehoľníkov, vrátane 13 biskupov, tisícky laikov, mužov i žien, ktorých presný počet nikdy nespoznáme, bolo neľudsky umučených, mnoho z nich popri tom, ako sa za svojich vrahov modlilo. Zhruba 1000 z nich už bolo blahorečených. Kiež by krv týchto mučeníkov zasiala nové semeno Cirkvi v Španielsku. A kiež hrdinskí obrancovia Alcazaru, ktorí dnes určite oslavujú svoje víťazstvo pred Večným trónom, orodujú za vojakov bojujúcej Cirkvi tu na zemi.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/antikomunizmus-i-ozbrojeny-odpor-nutny/>